

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

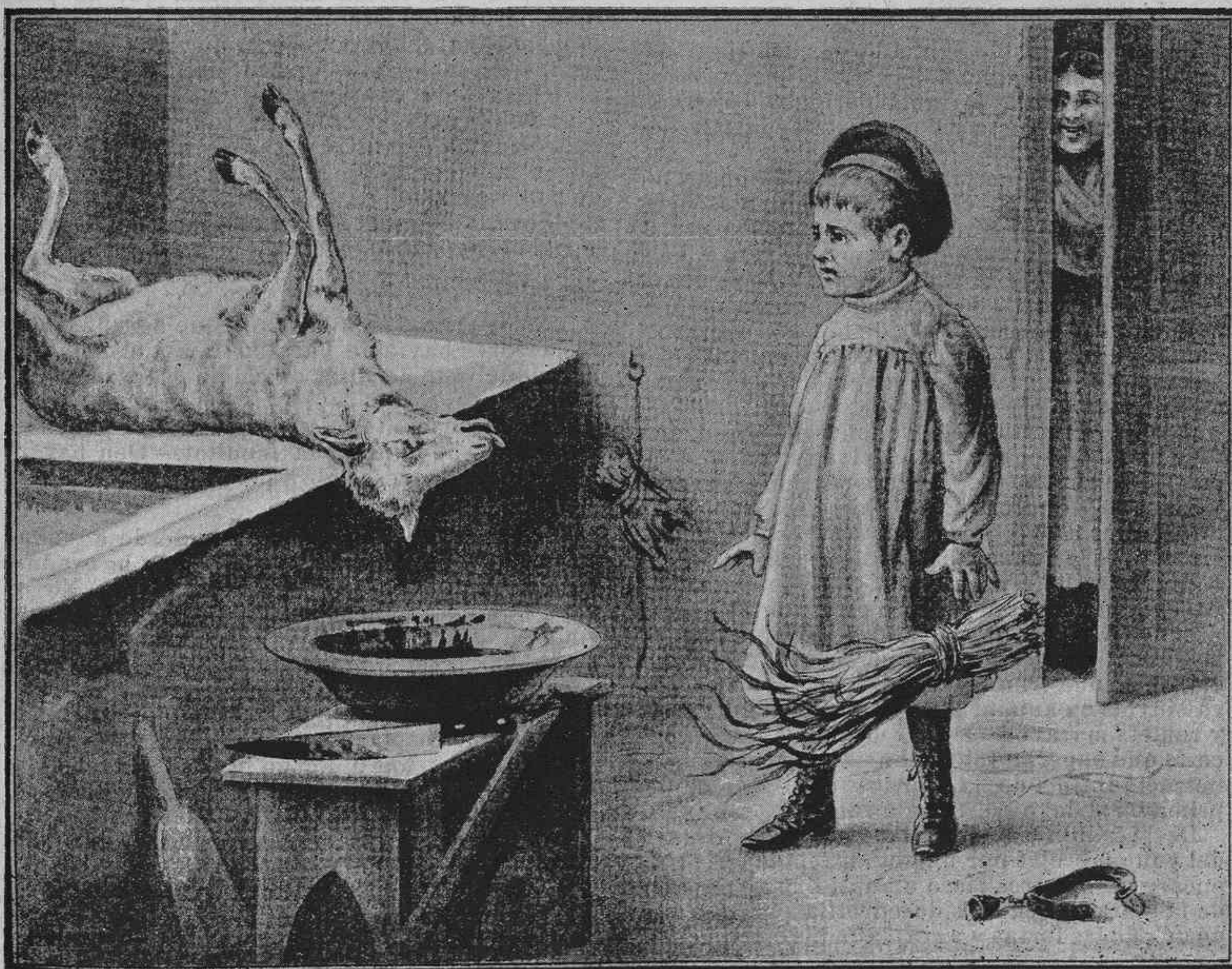
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Cuba, Puerto Rico y Extranjeri, 5

PASQUA GRANADA.—LA MORT DEL BÉ.

—i Ja no tinch company!

DILLUNS Á LAS 6

—¿Qué ha vist ab l' ullera?
—Lo mateix que vosté sense: absolutament res.

CRÓNICA

L' ÈCLIPSE DE SOL DESDE UNA ALTURA

En las vessants de Sant Llorens del Munt està en tot el seu esplendor la Verge-Primavera, vestida ab tofas de farigola florida y enjoyada ab l' or de la ginesta y l' amatista de la flor del romani.

En la bona companyia d' en Víctor Rahola y en Víctor Masriera, y cinch amichs tarrassenchs que 'ns feren l' obsequi de ser dels nostres, emprenguerem la marxa diumenje á la tarde, animats del propòsit de presenciar l' eclipse de sol desde la Mola de la vella y encinglada montanya, el balcó més enlayrat de la terra vallessana, desde 'l qual se domina, al entorn, un gran estenall de panoramas imponents y encisadors á la vegada.

¡Bonica excursió sempre, més hermosa que may en la present estació del any, en que 'ls camps, assahonats per la pluja cayguda á temps, verdejan ab tendrers de agraïment! Cada pessa de terra es un verger; cada arbre es un poema. La carretera que arribava sols fins á ca 'n Torrella, se va allargant, paralela á la riera de las Arenas, per entre boscos de pins, roures y alzinas, fins á la Barata, grandió casat, antich hostel del vell camí de Barcelona á Manresa, encaixat en una frondosa fondalada, tota plena de rossinyols en animat certamen de modulacions y reflexos maravellosos. ¡Aquests sí que son concerts que superan tot art humá, per la penetració íntima de la música ab l' esplendor primaverat del agreste panorama!

Després de fer honor á l' aygua fresquíssima del pou ombrejat per un gegantí lladoner, se va encare un bon tros riera amunt, fins al pujador de la Mata. Lo camí 's desenrotlla per la galta de una de las fortas y agrapinyadas estribacions

de Sant Llorens, totas pobladas de alzinas: al cap-de-munt del córrech s' alsa 'l gep pelat del Montcau retallantse sobre la blavor del cel. La contemplació de tanta bellesa no dona espay al cansament y si ab l' exercici de l' ascensió s' obran els poros de la pell, es sols per impregnarse ab los perfums de las herbas bosquetanas entre las quals hi preponderan las gemadas farigolas en lloch més tant floridas com en aquells varals.

* *

A la Mata s' hi passa molt bé la nit: els masovers son hospitalaris y nêts: cullen bon blat y escelents patatas y com el porch allí criat té tots els gustos, ab poch esforços vos combinan un sopar que 'us deixa satisfets. Si avants de sopar vos arriveu á la Font-freda, casi penjada sobre un cingle, per desganats que 'us trobeu, jo 'us juro que á l' hora del ápat escurareu els plats, deixantlos mes nêts que una patena.

A la matinada, ab la primera llum del alba eixirem de la Mata, que voltada de un escalonament de quintanas verdejants, espera al pintor impresionista que vulga lluhirse reproduhintla. Contornejarem el Montcau, atravessarem las frondosas espessuras del atapahit alzar, y descubrint un nou panorama á cada nou recotze, arribarem á la Font de l' Auflavia, ahont ens esperava l' esmorzar.

El bordegas Antón, que guardava 'l remat de la Mola, ab tot y ser molt aixerit, no 'n sabia res del eclipse, ni havia sentit may parlar de que 'l sol pogués apagarse al mitj del dia.

Quan després de saludar al pas las habitacions trogloditas conegudas pels Obits, y la famosa penya de forma monumental que té per nom la Cova del Drach, arribarem á la cima de la montanya, ja hi trobarem un gran número de tarrassenchs que havian anat á pèndrehi posicions pera contemplar l' eclipse. Donava gust veure aquella animada reunió al entorn del románich monastir, disposat tothom á preparar la virosta, ab la franca alegria propia dels tarrasenchs.

—Sembla mentida—deya un—que á Tarrassa hi haja tants astrónomos.

—¿Astrónomos ó gastronómos?—replicava un altre.

Alguns buscavan á la lluna, que algunas horas després havia de barallarse ab el sol. En tota aquella inmensitat de cel no se la veyia en lloch.

—¡No 'us espanteu, ja compareixerá quan sigui hora!—deya un de la facultat.—Deu haver anat á buscar l' esombra per empaytarlo.

* *

El panorama que 's descubreix desde aquella altura, sempre imponent y majestuós, ho era infinitament més durant el mati del dilluns. No 's veyia ni un núvol en la inmensitat del firmament; l' astre rey vessava sos raigs de foch sobre la terra, que semblava palpitar á sas ardents caricias. Al lluny del lluny la carena del Pirineu desplegava sas crestas nevadas de una blancor resplendent; tot el Llussanés y el plá de Bages fins á Berga mostravan al clar l' arrugat relleu de son terreno vermellós; el Montseny y 'l turó de Sant Sadurni semblavan guaytarnos alsantse pera veure'ns millor: tot el Vallés extenia als nostres peus l' alfombra de sos boscos y sas hortas, de sas vilas, pobles y masias; per damunt de las montanyas de la costa y de la serra del Tibidabo s' extenia fins á

CURIOSITATS BARCELONINAS
DIPUTACION PROVINCIAL
SALON DE SESIONES

Una diputada provinciala

barrejarse ab l' horisó la inmensitat del mar, y en vers à Ponent las dentelladas cresterias del Montserrat senyalavan l' entrada de dos comarcas típiques, la Segarra à la dreta, i l' Panadés à l' esquerra.

Donchs tot aquest panorama extenssim, variat, que tan clarament se destacava en tots els seus més ínfims detalls, era el que jo volia veure, à la tarde, en el fort del eclipse, pera gosar la comparansa que havia de resultarne.

Sense instruments y sobre tot sense mica de ciencia pera examinar las fasses del celest fenómeno à isutil dels sabis que's reuniren en diversos punts del cono ó faixa del' ombra, m bastavan els ulls de la cara y l' impresionabilitat del ànima pera gosar el sublim espectacle. Mes que l' Cel, m' atreya la mare terra.

Els que à través de vidres fumats miravan al astre rey, seguint el progrés de l' escotadura que en un principi l' feya semblar una bassina de barber, per acabar convertintlo en una especie de tallada prima de meló, no podian veure del eclipse la part més interessant, y no calia, per tant, que s' haguessen mogut de casa séva.

L' efecte de un eclipse, desde un mirador tan admirablement situat com la cima de Sant Llorens del Munt, se troba en lo joch de la llum del sol sobre l' extens panorama: en aquell sublim *diminuendo* de intensitat, que transforma els tons vigorosos, en tons cada cop mes suaus; en aquella harmonia de color que vá esmortuhintse, per tot arreu ahont la mirada alcansa; en aquella especie de agonia dolça de tota la naturalesa.

Els que comparan la llum de un eclipse de sol ab la del crepuscul vespertí, no saben lo que's pescan: en el crepuscul apareixen sempre las alturas més iluminadas que las fondaladas, desde las quals puja la sombra cada cop mes espessa: en el eclipse, la llum es igual per tot, adalt y abaix, perque l' sol encare es prou elevat pera arribar à tot arreu... y de aquí, precisament, la raresa de la impresió.

Se comprén el terror dels antichs pobles, perque sembla verament que la naturalesa afini: reyna per tot un silenci imponent: els aucells (jo ho vaig veure) se dirigeixen à sos nius ab vol incert: las gallinas (també vaig tenir ocasió de

comprobarho) se'n van à joch, y se sent per entre 'ls terrossos del conreu el cant tremolós del grill de la nit. La temperatura baixa, com si s' acostés l' agonia del mon.

Es un efecte estrany de tenebras que no son tenebras y de llum que no es llum: un efecte indecis, pero plé de tristesa... Desde dintre de la iglesia, per una porta que dona à un barrí ó corralet, aquest presentava l' aspecte de estar banyat per la llum de la lluna al plé: sortint de la foscor de la iglesia y guaytant de sopte als que de cara al sol, no's treyan el vidre fumats dels ulls, se'ls hi veyan en el rostre el color terrós y engroguehit dels cadàvers.

Mes transcorre gut lo moment precís del máxim del contacte dels dos astres, se va desfent l' encís, ab la mateixa pausa y gradació ab que s' havia anat formant. El *diminuendo* s' torna *crescendo*: un crescendo de llum y de esplendor, que va marcar el compás de la nostra descensió de la montanya, pels agres y zig-zagadors camins que conduheixen fins à ca'n Solá del Plá, ahont hi arribarem quan el sol, satisfet del espectacle majestuós que 'ns havia ofert, se despedia de nosaltres, l' lensatnos de gayrell sas últimas llambregadas.

P. DEL O.

VISIÓ DE MAIG

SONET

Avuy, al demati, quan refrescavas
tón capet delicat, sota l' aixeta,
y ab l' esponja daurada y l' aygua neta
orellas y clatell y pit banyavas...

t' he vist per un forat; no t' ho pensavas;
y en ton afany, creyent estar soleta,
ab ignocencia gran quánt indiscreta
y quánt hermosa, escultural, estavas!

Ha sigut un instant; ¡ay, lo que dura
en un ràpit matí de primavera,
rosa de Maig, nascuda y ja marcida!...

Pro, visió penetrant que, en ma ventura,
cinematografiada tota entera
conservaré en mon cor, tota la vida.

E. VILARET.

L' ECLIPSE DEL DILLUNS

Sentiria molt que 'ls astrònoms, calendariistas y demés sabis de ofici, que, á pesar de tot, son personas respectables, s' incomodessin; pero 'm veig en el cas de haverlos de dir que l' eclipse del dilluns va defraudar desastrosament las esperansas de la gent honrada.

Ja sé que 'ls aludits alegarán qu' ells ab tot aixó no hi tenen cap culpa, y potser fins n' hi haurá algun que sortirà ab la cantarella de que las cosas han anat ni més ni menos que del modo qu' ells havian anunciat ab la deguda antelació.

Haurán de dispensarme, pero aixó no es del tot exacte. A nosaltres se 'ns havia promés un eclipse de sol casi casi total, y si 'ns arribém á descuidar no 'n tenim ni la válua d' un través de dit.

Es clar que 'ls astrólechs voldrán tenir rahó, y pretendrán aturrullarnos ab las observacions que diuhen que han fet, els retratos que han tret del sol, las midas que han pres á la lluna, els dibuixos del espectre solar, els detalls de la corona, las dimensions del nimbo y no sé quántas caborias més.

La gent no s' entén de quèntos, y vol las cosas claras y 'ls eclipses foscos. Els senyors dels pronóstichs feya temps que venian atabalantnos ab que dilluns havia de succehir qui sab què, y al arribar l' hora ens hem trobat ab una miseria d' eclipse, que, vamos, no valia la pena d' armar tanta saragata y soliviantar á la gent ab sis mesos d' anticipació.

Si en bon' hora els sabis ens haguessin dit: — «Minyons, no 'us hi amohinéu ni feu gasto ab ulleras. L' eclipse de sol que 's prepara serà una senzilla festa de vehinat, que en el fondo no portará ni una gota de malicia. Menjéu y bevéu ab tota confiança, que aquí no passarà res...» Nosaltres ens hauriam quedat molt tranquils, y potser en el moment de la funció, al al-

sar el cap, fins hauriam dit:—¡Psé! No está mal, per ser una cosa tan barateta...

Ara... M' hauria agradat que 'ls senyors del Observatori haguessin sentit els crits de justa indignació que á las quatre de la tarde de dilluns van ressonar per tots els terrats de Barcelona:

—¡Aixó es alló tan grandió y tan solemne?— deya un senyor, tirant el vidre fumate enlayre.

—Ja tenia rahó l' ESQUELLA—responia un altre:—¡Cosas dels diaris! Si jo fos del general, la broma no quedaria aixís, porque aixó, *directa ó indirectamente*, es extraviar l' opinió y agitar las massas.

Una senyoreta, que havia convidat al promés á veure l' eclipse desde 'l seu terrat, ab la aflagadora esperansa de quedarse lo menos un minut y mitj á las foscas—lo qual, quan s' estima de debó, ja es bastant,—exclamava vivament contrariada.

—Fillet, ja ho veus, ens han enganyat com uns xinos. Un' altra vegada que hi hagi eclipse, dirém á la mamá que puji á véurel ella, y nosaltres ens quedarém á observar-lo desde baix.

Y 'l que més y 'l que menos, prenia aquella cerimonia astronómica com una engallinada sense precedents.

—¡Aixó es un timo planetari!

—¡Una estafada dels venedors d' ulleras!

—¡Un tarugo *por todo lo alto!*

Tals eran, piadosament atenuadas, las exclamacions generals.

Y es que ab aquestas cosas s' hi ha d' anar una mica ab compte. Anunciar un eclipse, no es parlar de l' arribada dels primers melóns, que si no 's menjan el divendres poden menjarse 'l dissapte. Un eclipse de sol es una curiositat que no 's veu tots els dias, y quan se pregona á tó de bombo y platerets, s' ha de pensar ab las consequéncias que l' anunci ha de portar.

Horrorisa pensar el número de plats que, ab l' idea de rentarlos depressa, dilluns van trencarse. Criada va haverhi que á mitj demati va plantar als amos en séch.

—¡Pero per què se 'n va?—li deya la senyora.

—Perque vostés dinan massa tart, y per culpa séva no vull perdre l' eclipse.

—¡Qué n' ha de fer del eclipse vosté?

—¡Hola!... El sol y la lluna s' agafarán, per allá á dalt dels núvols, ella li farà un petó, y ell li tornarà la finesa, ¿y pregunta qué n' haig de fer? ¿Qué 's pensa que las criadas no tenim sentiments, qu' hem de deixar passar per alt aquestas cosas?

Dels mil auguris que 'ls astrònoms havian esbombat, jo no sé que se 'n haji completat ni un.

Van dir que 'ls aucells quedarian qui sab lo ensopits, y jo, per probarho, en el moment culminant vaig obrir la gabia á un gafarró que tenia, y... ja no l' he vist més.

Van assegurar que sortirian las estrellas, y per la méva part no 'n vaig veure d' altres

UN CASAMENT Á VALLANSANA

(Inst. de Laureano).

Poble ahont, per falta de capellá, feya 12 anys que no 's celebrava cap matrimoni.

ENTRE ELLA Y 'L GAT

sultava gratis, que sí no, ¡no haurian sigut pochs ni gayres els que s' haurian fet tornar els quartos!...

En mitj de tot, si com a qualitat y quantitat l' eclipse va semblar una *lata*, els inte-

ligents juran y perjuran que las observacions que s' han realitzat son de gran interès.

Per lo que pugui utilitzar-se—ja que las Academies demanan el concurs de tothom—aquí 'n va una, feta méva.

Al bo del eclipse, todas las porterías van quedar abandonadas y tots els pisos sense guardiá. y á pesar d' aixó, no hi sentit dir qu' en aquella hora hi hagués cap robo.

¿Es que 'ls lladres van quedar més ensopits que 'ls aucells, ó es que van dedicar-se també á observar el fenomen, suspenent per un rato l' exercici de la séva industria?

Als sabis toca decidirho. Jo dech limitarme á anyadir que l' observació va ser feta á Barcelona als 41° 22'44" de latitut, entre quarts de 4 y quarts de 5 de la tarde.

A. MARCH.

LA FONT DELS MIQUELETS

(A la meua ex-xicola.)

Si poguessin dí 'l que han vist
els arbres que la font voltan
per ferhi sombra al istiu
y al hivern per ferhi nosa;
si poguessin dí 'l que han vist...
¡qué 'n contarian de cosas!...
—¡Ay si ells fossin tan xerrayres
com sou vosaltras, las donas,
que no podéu veure res
que no ho treguéu per la boca!...

Segurament que dirian
que nosaltres dos, mil voltas,
de día, mentres el sol
estab-llava las rocas
y 'ls passarells rellavan
pels prats cansóns armoniosas,
y de nit, á la claror
de la lluna... (ó bé á las foscas),
mentres roncavan al rech
els gripaus y las granotas...
nosaltres dos, repeteixo,
ens deyam paraulas dolsas,
ens feyam dolsos petóns
y...—ja n' hi ha prou, Sinforosa,
que parlant tant de dolsor
la dentadura se 'm corcal!...

JOAN GRATACÓS Y FONT.

SOLUCIÓ ÚNICA

—Senyor Martínez Domingo...

—Vosté dirá.

—Avans que tot, una pregunta, perque ab aixó del *estado excepcional*, un hom ja no sab ab quin ma senyarse; dels assumptos municipals ¿qui

—¿Que no vols que surti?... Fillet, pera escaparte pèls terrats, tu no 'm demanas pas permís.

que las de la mànega d' un capitá d' infanteria que s' está davant de casa.

Van volguernos fer creure que 'l moviment general quedaria, com qui diu, suspés, y sé de cert que durant l' eclipse 'ls tranvias eléctrics corrian més furients que may.

La gentté rahó: el dia dels Ignocents, *santo y bueno*; pero ¿fer aixó el 28 de maig, á sanch freda y tractantse de personas que als astrónoms no 'ls hi han fet res?

Sórt, sórt que al cap de vall la funció 'ns re-

AUTORITATS NOVAS

Arribada del Governador civil.

se 'n cuida? ¿L' arcalde, el bisbe, el general ó l' enginyer del port?

—Per ara, l' arcalde.

—Se tracta de tranvias.

—Que 's tracti de lo que 's vulgui. Aixó sí, li faig avinent que pot molt ben ser que demà ó demà passat l' arcalde no sigui jo. Recordi que no soch més que *accidental*.

—Sigui com vulgui, entro en materia. Hi sentit dir que l' empresa del tranvia de Sans té la pretensió d' establir una línia especial per la Rambla de las Flors.

—En efecte, aixís ho ha sollicitat.

—De modo qu' entre 'l de Gracia y 'l de Sans, tindriam en aquella Rambla dugas vias...

—Ni més ni menos.

—¿Qué pensa fer vosté?

—Jo, si 'l dia de dictaminar soch arcalde, penso dir que aixó no pot ser.

—Donchs, ab el seu permís, dech manifestarli que s' equivoca. El gran qué, y aixó es lo que venia á proposarli, seria abandonar la Rambla als tranvias y deixar que fessin allí lo que 'ls passés pel *trolley*, vull dir, pel cap.

—Si vosté no m' explica detalladament la séva idea...

—Ab molt gust. Plantejém, en primer lloch, la qüestió en els seus veraders termes. Els tranvias y 'ls barcelonins han arribat á ser incompatibles. Parodiant la frase dels enamorats rivals que volen els dos á una mateixa dona, *uno de los dos está de más en la Rambla*. O 'ls tranvias deixan de passarhi, ó deixan de pasarhi els barcelonins. Cotxes eléctrics y gent á peu, no hi caben. O 'ls uns ó 'ls altres... Ara bé, ¿á qui doném la preferencia? Aquesta es la méva solució. Jo opto per donarla als tranvias. La Rambla ha de ser séva, pero no solzament la de las Flors, sino totas, desde Canaletas á las Dressanas, y no únicament las parts empedradas, sino 'l mitj, l' espay destinat avuy als que aném á

peu, tota la Rambla de banda á banda y de cap á cap.

—¿Ahont va á parar ab aquesta proposició?

—A garantir la seguretat y la vida dels barcelonins. Al méu entendre, als tranvias se 'ls hauria de concedir la Rambla y 'l passeig de Gracia com á propietat particular. ¿Qué 's vol establir un tranvia de la plassa de la Pau á Vallvidrera? Que passi per la Rambla y pel passeig de Gracia. ¿Qué se 'n projecta un altre per anar á can Tunis? Pel passeig de Gracia y per la Rambla. ¿Qué 's tracta de ferne un del Born á Vallvidrera? Per la Rambla y pel passeig de Gracia... Pero, aixó sí, ab l' absoluta prohibició de passar per cap més carrer ni passeig qu' aquests dos.

—¿No veu que aixó es impossible? ¿Cóm se las compondrian las empresas per passar totas ellas á un temps pel passeig de Gracia y per la Rambla?

—¿Qué s' arreglessin! ¿Cóm ens ho componém avuy nosaltres pera passar per allá ahont passen els seus cotxes? ¿No sortim del pas fent miracles? Que 'n fessin també ellas.

—Y ¿qué 's lograria cedintlos la Rambla y 'l passeig de Gracia en propietat?

—Que viuriam molt més tranquils. Llavors sabriam que no acostantnos al passeig de Gracia ni á la Rambla, no 'ns pot passar res. Hi hauria un, dos, tres carrers embrassats, pero ¿no valmes tenirn'hi dos ó tres que tenils'hi tots, com ara?

—El pensament es bonich y mereix ser estudiat.

—¿El proposará á l' Ajuntament?

VÍCTIMA DEL TEMPS

Va treure's roba interior va agafá una mala ayrada, y de tal modo ha quedat que no pot sortir de casa.

ELS SERENOS D' ELCHE, Á L' HORA DEL ECLIPSE

—¿Ja es de nit?

—En una de las próximas sesiones... si es qu' encare soch arcalde.

MATÍAS BONAFÈ.

CARTELL

A la taberna LA BRONCA,
vulgarment á ca'n *xeixanta*,
el pinxo *Trenca-cetrills*
per fer la pó als papanatas,
sobre la porta ha plantat
un full de paper de barba
escrit de sa lletra y puny
entre topos y ditadas,
que diu:

«Yo, en *Trenca cetrills*,
perque l' amo de la casa
m' ho ha manat, y perque puch
y perque 'm dona la gana,
MANO:

Que tota la gent
que venen á ca'n *xeixanta*
desde el més xich al més gran
farán lo que 'ls diré ara:
Primeras; el concurrent
que cullirá una cigala,
dará un puro de mitj ral
al amo d' aquest toll d' aygua.
Després; ningú pot cantar
ni al quinto, ni las quaranta,
ni més cants qu' el *No t' estiris*
Parts s' enciende, Si m' amas
Ay, si, qu' un dia te ví,
L' airet de la matnada,
el que beguí el *borratxó*,
Jo te l' encendré y el Trágala.
Ademés; si qualsevol
vol escriure alguna carta
á la familia, á un amich,

á la dona ó á la flavia,
no vull que parli de naps
ni de cols ni de patatas.
També; no dono permís
de que al detrás ni á la cara
ningú 'm fassa pipa y pam,
ni llengotas ni camándulas.
Més encare; si hi ha algú
que per *puginá* te mandra,
els hi trauré ab el flamench
del fondo de la butxaca.
Y per final; si algú vol
fern' cinch del dols, jugá á cartas,
guaytá al sostre, respirar
ó esgarraparse las camas,
necessitará el permís
si no vol una sumanta,
del vostre

TRENCA-CETRILLS
pinxera'es de la casa.»

Aixó canta aquell paper
y tothom sumís ho acata,
fins qu' un dia qualsevol,
tips de pinxos y camamas,
s' avindrán els parroquiáns,
mourán una saragata,
trenarán tot el cristall,
volcarán taulell y taulas,
y el més pacífich de tots
apilotará á la cara
del famós *Trenca-cetrills*
una ma de bofetadas.

JEPH DE JESPU.

LLIBRES

LA PSICOLOGÍA DE LOS SENTIMIENTOS, por TH. RIBOT.—
Traduhida per RICARDO RUBIO.—L' inteligent editor de
Madrid, D. Daniel Jorro, continúa donant á l' estampa

las obras del eminent flosop Th. Ribot, traduhidas ab esmero, ab el propòsit de divulgarlas per Espanya com ho están en tots els païssos civilisats. *La Psicología de los sentimientos* es un notable treball, dividit en dos parts: en la primera estudia l' autor las manifestacions més generals del sentiment: el plaber y 'l dolor, y seguidament la naturalesa de l' emoció.

La segona part se ocupa de las emocións especials, y es en veritat curiosíssim l' estudi detallat que fá de las de major importancia, seguintlas en tots els seus pormenors en la marxa de son desenrotllo. La patologia de cada emoció s' indica á titul de complement y aclaració.

No duptém un instant que aquest importantíssim treball, degut á un dels escriptors més respectables per la séva competencia, ha de ser ben acullit pel públich, sens esceptuar á las personas profanas en los estudios filosófichs, puig l' obra es de divulgació, y está al alcans de totas las inteligencias, al igual que las anteriors del mateix flosop, totas las quals ocupan un lloch senyalat en totas las bibliotecas.

*** *Altres llibres rebuts.*—*El Sr. Jaume*, novela de D. Jacinto Ríceiro.—Més que una novela, sembla la relació de un cas de la vida.

*** *Art y Prosa.*—Idili dramátich per P. Colomer Fors.—Estrenat ab éxit en lo *Teatro Goula* de Sant Feliu de Guixols, la nit del dijous 4 de maig de 1899.

*** *Un joch nou.*—Juguet cómich en un acte y en vers original de Anton Portabella, estrenat la nit del 23 de maig últim en el *Teatro de la Societat Coral de Euterpe de Clavé*, de Barcelona.

RATA SABIA.

JUNY

—Pel Juny la fals al puny. Companys, clareja,
y 'ns crida 'l sant treball;
sortim de casa y ab el riure als llabis
baixém al plá.
¡Oh, cóm grogueja la madura espiga
dessota del cel blau!
¡Oh com ens brinda los séus fruyts la terra!...
¡Seguém arrán!

—¡Quin goig!... Ja s' aclareix de mica en mica
la inmensitat dels camps;
ja las pilas de garbas s' arrengrerán
allá d' enllá...
Per fi ha vingut lo jorn de recullirte
¡fruyt de nostres afanys!...
A l' hivern, quan la neu per tot s' estenga,
¡ja tindré pa!—

—Companys, el sol es post. Pleguém la feyna
y retorném al más,
ab els ulls ben oberts, el pit ben ample
y al ayre 'l cap.
Allí reposarém entre 'ls que 'ns ayman
gosant del qu' hem guanyat...
Y al que vulga robarnos lo qu' es nostre
¡bon cop de fals!—

ANGEL MONTANYA.

Ara sí que la temporada de primavera ha arribat á las acaballas.

Al *Prncipal* ja ha posat fi á la seva feyna la Companyia del *Teatro Español* de Madrit, que no ha lograt vencer la indiferencia del públich, ni tan sisquera representant el popular D. Juan Tenorio. Bé es veritat

que 'l famós drama d' en Zorrilla únicament sol anar bé quan se pela junt ab las castanyas.

Es de desitjar que alcansin millor fortuna las dos companyias madrilenyas, una de las quals, la de 'n Thuillier, debía inaugurar anit sas funcións á *Novedats* ab el drama *De mala raza*, y l' altra, la de la Tubau, avuy á *Eldorado*, ab l' estreno de *La mamá chica*, arreglo de la comedia francesa *L'ainée*, de 'n Lemaitre, estrenada á París ab éxit extraordinari.

També dissapte dona sa primera funció la companyia de ópera italiana, que ha pres pel séu compte el *Nou Retiro*, ab lo propòsit de cantar *La Bohème* y d' estrenar l' ópera de 'n Méhul *Joseph*.

Al *Tivoli* 's disposa á omplir la temporada d' estiu una nova companyia lírica dirigida per D. Joseph Talavera y 'l mestre Joseph Valls. D' ella 'n forman part las tiples Concha Segura y Marina Gurina, havent treballat ab éxit en alguns teatros de Valencia. Alternará la representació de las obras més celebradas del género xich ab la de algunas produccións valencianas, no conegudas encare á Barcelona.

* *

Las escorriallas de una temporada solen destinarse á beneficis, havent celebrat els séus, el Sr. Acconci y la Sra. Soárez, artistas que donan nom á la companyia de opereta italiana que fins fa poch ha treballat á *Novedats*.

A *Romea*, avants de plegar n' hi ha hagut també tot un raig, y á *Catalunya* igualment, haventse vist molt festejadas las tiples Srtas. Bordas y Taberner.

Un benefici que recomaném al públich. Se tracta del del inválit actor Sr. Pinós, qu' está fixat pel dimars 5 de juny. No olvidin al desgraciat artista totas las personas piadosas.

ESTRENOS

Tots son petits.

A *Romea* va ser molt ben rebuda una comedieta en un acte del Sr. Barbany (*Pepet del Carril*) titulada: *Sota terrat*. Es una producció de argument senzill y trama poch complicada, que s' escolta ab gust per sas situacións cómicas y per sos xistes espontanis y de bona lley.

... A *Catalunya*, la nit del benefici de la senyoreta Taberner s' estrená la sarsueleta *Los sobrinitos*, lletra dels Srs. Soriano y Falcato y música dels mestres Viniestra y Lope. Es una producció, com tantas n' hi ha, escrita á propòsit pera que un actor ó una actriu pugua fer diferents tipos. En ella la favorescuda es la tiple, aixís com en altres resulta ser l' actor cómich. La simpática Taberner s' hi va lluhir de debó desplegant en son treball molta gracia y no poca flexibilitat que 'l públich li recompensá ab els séus aplausos.

... La sarsuela *El maestro de obras*, lletra de 'n Lluís Larra y música del mestre Cereceda, estrenada dimars al *Grancia*, pertany de ple al género de *El señor Joaquín* d' en Romea: el protagonista, qu' en aquesta es un adroguer, es en l' obreta de 'n Larra, un honrat mestre de casas que s' ha fet rich y estima á una pupila séva de menos anys qu' ell, la qual está prendada de un jove que hi va sols pels quartos. Quan se descubreix que lo que tenta al galan es sols el dot de la noya, aquesta s' abraça ab el séu protector y li concedeix la seva ma.

Com se veu, l' assumpto no té gran cosa de particular; pero está tractat hábilment y l' autor demostra coneixer la flaca del públich de bona fe, que s' interessa y 's con mou encare avuy davant de aquest género que tant privava trenta cinch anys enrera, ó siga en els bons temps del Eguilaz y d' en Pérez Escrich. Fins hi surt un capellá de poble que fa un sermó en vers á un séu nebot descarriat y brétol. Ja no 's dirá qu' en el género xich tot sigan xulos y toreros: ja comensan á sortirhi capellans.

Per altra part, alguns personatjes secundaris, com las dugas parellas tan divergents que mentres l' un marit se queixa de que may la séva dona va ab ell, l' altre 's plany de no poder dessempegarse de la séva; y un bon raig de sortidas graciosas, animan l' acció.

En la música, 'l mestre Cereceda s' hi ha lluhit de veras. La composició es briosa y 's fa simpática desseguida. Sobresurten un coro dialogat de coquetas y gomosos que té molt carácter, un arrebatador *pasacalle*

LA NENA INGENUA (per MARIANO FOIX)

—¿Qui 'ls deu haver ensenyat de jugar, pobrets, tan petits?

que tingué de repetir-se tres vegades, unas coplas y una sentida romansa de triple.

L'obra estava molt ben ensajada, com pocas se n'han vistas al Granvia y tingué un éxit franch y ruidós, essent cridats els autors á las taulas. Una vistosa decoració del Sr. Chia representant el Campo del Moro ab la vista del Palau real, valgué molts aplausos al pintor.

LÍRICH

D' éxit verdader pot calificarse el resultat del concert donat el dia 26 al Teatro Lírich, pel jove pianista D. Claudi Estradé.

Acompanyat d' una regular orquesta dirigida pel mestre Sánchez Deyá, va interpretar varias obras grosses de diferents autors y de distintas épocas, donant relleu y matisant tots els passatjes, principalment els que necessitan ser executats ab nervi com, per exemple, part del *Concert en do menor* de Beethoven; el bonich *Thème varié* de Paderewski y *La Cabalgata de las Walkyries* de Wagner.

Després d' haver sigut aplaudit al acabament de totes las pessas del programa, va veure's ovacionat per la distingida concurrencia que omplia una tercera part de la sala.

* *

La nit del diumenge, dia 27, tinguerem ocasió de sentir altre cop al gran Manén. Format per un programa escullidíssim y variat, va executar aquest el segon y últim concert ab menos gent que 'l primer, pero no ab menos aplausos, puig las ovacions van repetir-se al finalisar cada número y creyém que s' haurian fet eternas á no imposarse el bon sentit davant de son incansable treball.

La novetat d' aquesta segona vetlla consistia principalment en las pessas de Schubert, Bach, Paganini y Ernst, que varen esser admirablement interpretadas, sobre tot la del primer, que va tenir que repetir-se, y la del tercer que va resultar un prodigi d' execució.

Novament va posar de manifest el jove concertista son absolut domini del violí, que li deixa executar ab una senzillés y una seguretat pasmosas els trossos més difícils.

Al acabar va ser cridat infinitat de vegadas á las taulas, vejentse obligat á tocar dugas pessas fora de programa per correspondre á aquella concurrencia entusiasmada que ab sos frenétichs aplausos semblava dirli: Joanet, m' alegraré que guanyis forsa diners y que tornis aviat.

N. N. N.

LA MORTA

Quan vaig entrar, la cambra
causava esglay, tan fosca.
El cor me va di:—¡Es viva!
els ulls me van di:—¡Es morta!
La llum de la xinxeta
á terra reflectava
la tenebrosa sombra de la caixa.

Las carns que la lascivia
havía fet corrompre
lleument las encobrián
abigarradas robas.
La cabellera estesa
sa testa circuhía
ab el nimbe del dol, com altra mártir.

Son dolorós aspecte
el cor me va conmourre
y vaig agenollarme
per dirli un parenostre.
Vaig recordarla viva,
y al veurela difunta
ab llágrimas vaig dirli quant l' aymava.

Una remor estranya
va ferme aixecá 'l rostre
y, espahordit, vaig veure
que s' alsava la morta.
La pór va retenirme

y ella, rígida y muda,
va donarme un bes llarch, fret com el marbre.

Son desitjat contacte
en vida era deshonra
y dava esglay al vici
hasta després de morta.
El foch d' aquesta idea
me torná la energia
y vaig llensarla, boig, dintre la caixa.

Convuls encar de pena,
vaig veure entrar dos homes
y muts, l' ataut prengueren
pera portarlo al cotxe.
Y tot quedá en silenci.
La nit negra esglayava
y 's perdé 'l greu corteig entre las sombras.

Avuy de sa figura
no 'n tinch tan sols memoria,
ni sé quin curs tenían
las ratllas de son rostre.
Tan sols per etern cástich,
d' aquella dona impura
la fredor de son bes sento en ma galta.

J. PUIG CASSANYAS.

He sentit contar qu' en Villaverde 'l dia del eclipse s' estirava 'ls cabells. ¿May dirian per qué?

Per no havérseli ocorregut exigir un timbre sobre cada vidre fumats dels que van emplearse pera guaytar el fenómeno celeste.

A deu céntims per vidre, 's calcula que hauria reunit una cantitat suficient per aixugar el déficit del actual exercici.

Está ben vist que no pot pensarse may ab tot... ¡Haverse descuidat dels eclipses de sol!... Vaja, que no té perdó de Deu, ni d' en Silvela.

L' actual Ajuntament amenassa acabar en punta.

Va comensar per dimitir el Sr. Boladeras; ha dimitit á continuació 'l Sr. Lamanya, y després de aquest ha dimitit el Sr. Jordana.

Si per un punt, segons se diu, s' escorra una mitja, la mitja municipal, de moment, está escorrentse per tres.

Comentari d' un guardia municipal:

—Mejor que mejor, pues á causa de estar tan bruta, si se va escorrent no tendrá que ir á la bugada.

Entre dos que havian contemplat l' eclipse.

—Lo qu' es jo, las estrellas no las vaig pas veure.

—Donchs jo sí. Figúra't que un amich meu, al venirme á demanar els gemelos fumats ab que mirava l' eclipse, va donarme una trepitjada, que me las va fer veure.

Sobre 'l mateix tema:

—¿Cóm pot ser que la Lluna, sent una infinitat de vegadas mes petita que 'l Sol, logri teparlo?

—Senzillament, perque, poch mes ó menos, al cel passa lo mateix qu' en aquesta terra miserable. ¡Quántas donas hi ha que al posarse davant de l' home l' eclipsan per complet! Donchs lo

LA SUBASTA DELS GEGANTS

mateix succeheix quan la senyora Lluna 's posa davant del senyor Sol, perque ella es una coqueta y ell un solemne cal-sassas.

Al camp, mentres una comitiva espera l' hora del eclipse, s' està cohent una gran cassolada de arrós.

Un dels de la colla, al cuyner:

—Se 'm figura que aquest arrós se 't fumarà.

Resposta del coch:

—¡Y que 's fumi! Aixís veurem millor l' eclipse.

Ja té sort el Sr. Garcia Alix, ministre d' Instrucció pública, de que á Madrid no están suspesas las garantias constitucionals, ni 's troba la plassa en estat de guerra; d' altra manera no havia de faltar qui s' encarregués de cantarli las quaranta.

¿Preguntan per qué?

Senzillament, per l' últim decret que ha expedit sobre ensenyansa, posant cortapissas als alumnos que trasladan las matriculas. Els que intentin ferho, no podrán, á no ser que 's subjectin á certs requisits bastant difícils de cumplir, com per exemple 'l de que las sevas familias trasladin el domicili al punt ahont aquells desitjin examinarse.

Unicament se fa una excepció: els que vajan á Madrid, podrán enllestir sense inconvenient de cap mena.

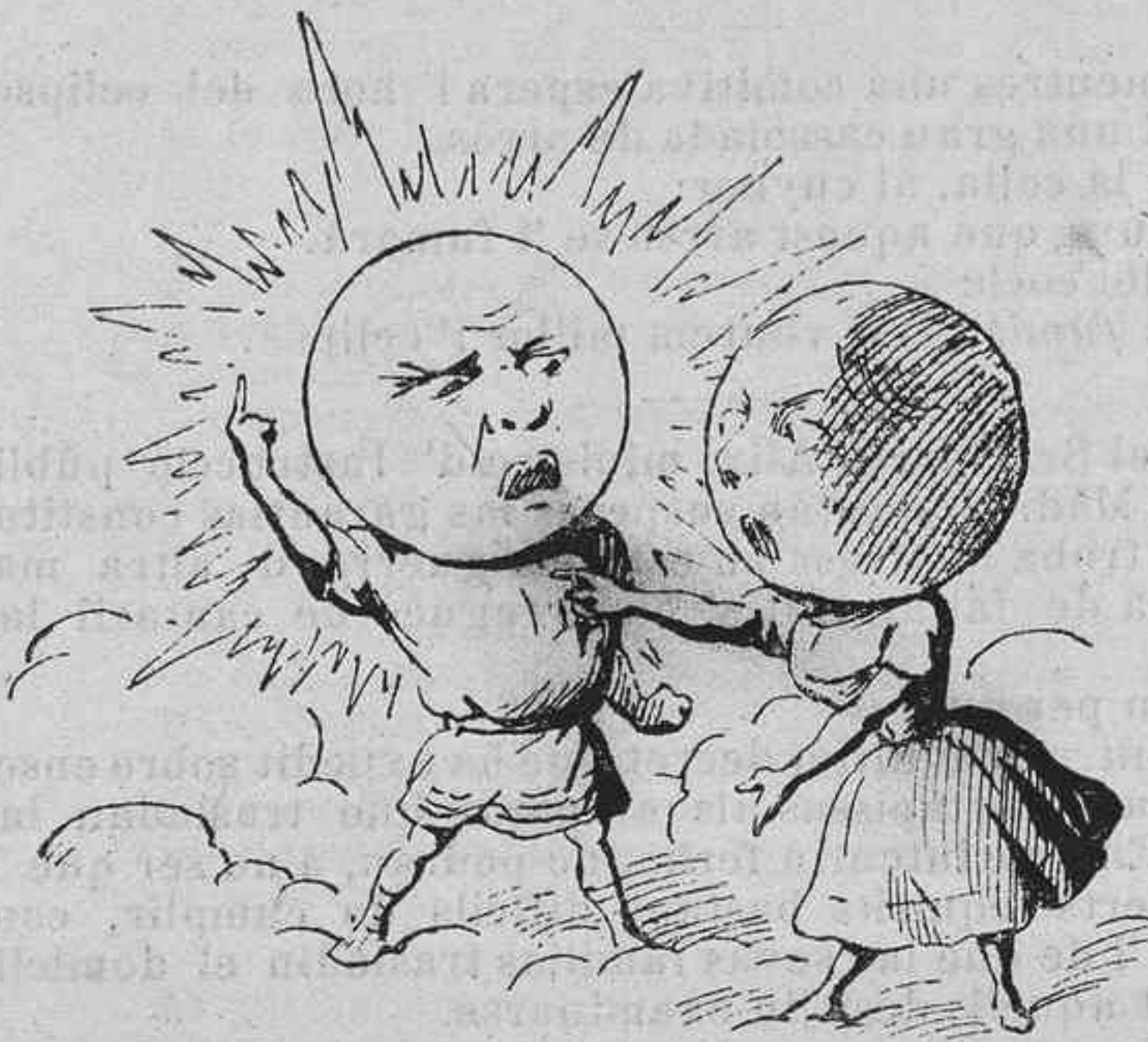
¡Y ara diguin si aquest madrilenyisme exagerat no es tant ó més pernicios que 'l catalanisme que 'l govern combat á foch y á sanch!

Dias enrera va efectuarse la subasta pera la conducció dels gegants, durant las festas de la próxima vuytada de Corpus.

—¡Hala, qu' es para pasearlos nou días! ¿Quién dice más? ¡A la una!... ¡A las dugas!... ¿Nadie dice más?...

LO QU' ES UN ECLIPSE DE SOL,

Entre 'l Sol y la Lluna hi ha disputas:

la Lluna me li venta una castanya,

La subasta va ser rematada á favor de uns postors que s' oferiren á realisar el servey no sols gratis, sino abonant al Ajuntament 190 pesetas ó siga 65 mes que l' any anterior.

En vista de aquest resultat tan satisfactori, sembla que hi ha un regidor, que en la sessió més pròxima pensa presentar una proposició demanant que 'ls gegants surtin á passeig tot l' any.

Pero sembla també que la majoria està resolta á oposars 'hi, per evitar competencies desagradables, porque lo qu' es els gegants, els regidors barcelonins, els están fent sense interrupció.

L' espasa Mazzantini ha regalat al arxiduch d' Austria un joch de banderillas, un estoch y una muleta.

Es á dir la sintessis de las glorias patrias.

Casi s' ha acabat el pá; pero quedan els toros.

¡Pobre Ruiz Budoy!

Predestinat estava á morir despenyat desde las alturas, y ha mort á Lleyda victima de una pulmonia. Veritat es que la va contreure allí dalt, prop de la regió dels núvols; pero per morir com qualsevol que agafi un refredament de aquells que arriban fins á l' esponja dels pulmons, pera matarlos en quatre dias, casi no valia la pena de fer l' aprenentatge de la ascensió aerostática.

En Budoy era popular á Catalunya.

Fadri barber fins que se li va ocorre exercir de aeronauta, en un dia va ferse célebre.

Era una tarde ja llunyana, en que 'l capitá Mayet havia d' efectuar una de sas ascensions en la Plassa de Toros. Feya ja algún temps qu' en Budoy li anava darrera, demanantli que 'l deixés pujar ab ell, sense que 'l capitá Mayet volgués escoltarlo.

— ¿No ho vols de bon grat? — se digué en Budoy— donchs m' enlayraré per sorpresa.

Y en efecte: al alsarse 'l globo, 'l públich consternat contemplá que á més del capitá, se

'n emportava amunt á un jove, fortament agarrat al extrem de una de las cordas soltas. Aquell jove era en Budoy, y aquella sigué la séva primera ascensió.

**

Ell, per aquells dias, en parlava ab molt entussiasme, sense recordarse del gran perill que havia corregut: describia l' efecte que li feu Barcelona al atravessarla desde l' altura; y 'l goig més intens se li transparentava en la fessomia.

A la perruqueria ahont prestava els seus serveys hi anava molta gent, sols pel gust de coneixe'l y sentirli explicar aquella extraordinaria aventura.

Mes prompte deixá las eynas del ofici pera dedicarse exclusivament á la séva afició favorita. Durant una pila d' anys ha verificat un sens fi d' ascensions, fent gala de una serenitat y de una intrepides extraordinaria. Y com á bon catalá, á més de aeronauta 's feu industrial, montant en un dels carrers pròxims á la Plassa nova, un taller de construcció de bombas de paper de seda.

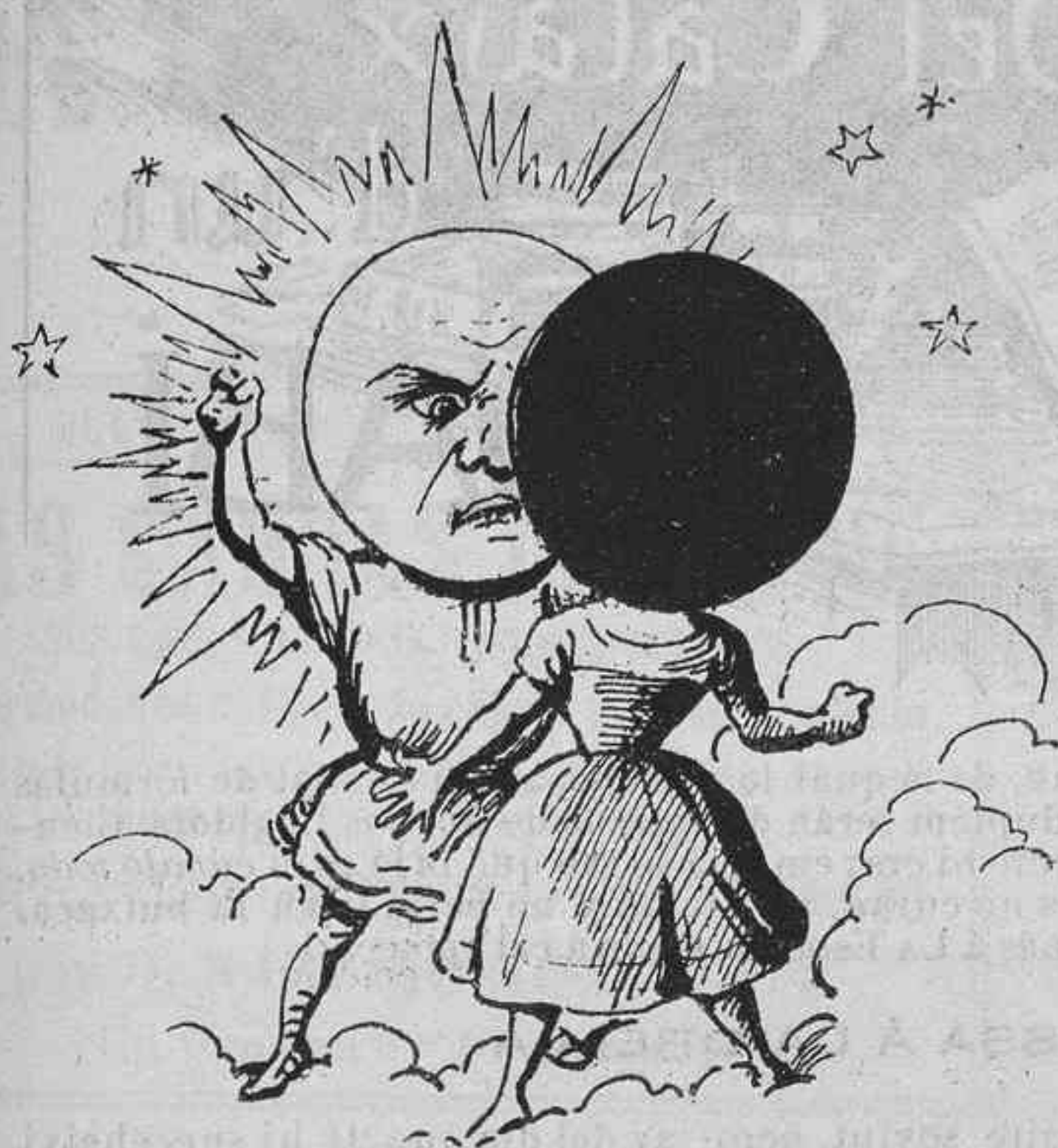
Era un home simpátich, y al fer lo que feu demostrá que á Catalunya hi ha gent per tot, fins per alsarse ab las bombas, fent planxas y altres exercicis gimnástichs, que feyan fredat per lo arriscats, y que á n' ell, no obstant, el tenian tranquil, com si cada vegada no s' hi jugués la vida.

Se queixa un periódich local de que las obras del Palacio de Justicia, tretze anys enrera comensadas, no hajan terminat encare ni molt menos.

Moderi 'l periódich la seva impaciencia y pensi ab l' adagi que diu: — Las cosas de Palacio van despacio.

A Madrit ja no sols son robadas las joyerias, rompent els lladres e's vidres dels aparadors, y escapant per las clavegueras; l' altre dia un rata

SEGONS LA FANTASIA POPULAR.

com ja pot suposarse, 'l Sol li torna,

s' agarbonan pitjor que trinxerayres,

va entrar en una iglesia, mentras deyan missa, va agafar una imatge, y posantsela sota l'aixela va escapar ab la major tranquilitat del mon.

Y ara si 's figuran que va ferho per devoció, anirán equivocats.

No era 'l sant lo qu' ell volia, sino la limosna. La imatge portava una corona d' or.

Ja no son homes els diputats provincials si no preparan un obsequi en honor del seu colega á qui la policia va descobrir vestit de senyora.

No estaria mal dedicarli una *juerga* en qualsevol dels establiments de la provincia.

Y obrir una suscripció pera regalarli una cotilla d' honor ab la creu de Sant Jordi.

Notabilissima, per tots conceptes, es la exhibició de una segona serie d' obras de 'n Casas, oberta en el Saló Parés.

Comprén un gran número de quadros al oli, pintats en totas las épocas de sa brillant carrera artistica, desde aquell ennegrit paissatge de Sant Hilari, qu' exposá l' any 82, fins á las sugestivas pinturas que ha fet últimament á Paris, y que son verdaderas obras mestras, de una finura exquisida. Sols contemplant aquest hermós conjunt pot apreciarse la seguretat admirable ab qu' en Ramon Casas ha adelantat pel camí del art pictòrich, sense vacilacions, ni duptes, com qui está segur de la seva forsa.

Completan l' exhibició una nova serie de retratos al carbó de algunas personalitats de Barcelona, traballs qu' en Casas executa com qui diu jugant, y que no per aixó sorprenen menos, per estereotipar el caràcter de cada una de las personas retratadas. Hi ha además una bona copia de dibuixos y algunas fullas decartas ilustradas ab un garbo extraordinari.

No té, donchs, res d' extrany, que avuy tot Barcelona desfili per el Saló Parés.

Un fabricant de Manchester ha convidat á

y al últim se separan mitj renyits y tots dos ab la galta ben inflada.

2,000 dels seus operaris á visitar la *Exposició de Paris*, pagant ell tots els gastos.

De fabricants aixis aquí á Espanya no se 'n veuhen.

No sé á quin producte 's dedica ab preferencia el fabricant manchesteriá; pero á jutjar per son rasgo d' esplendidés, pot ben assegurar-se de que á horas perdudas elabora un género precios, casi desconegut en el mercat, pero estimadíssim sempre: un género que 's titula: *armonia social*.

Surten dos vigas de una taberna, fent brasset, per no caure.

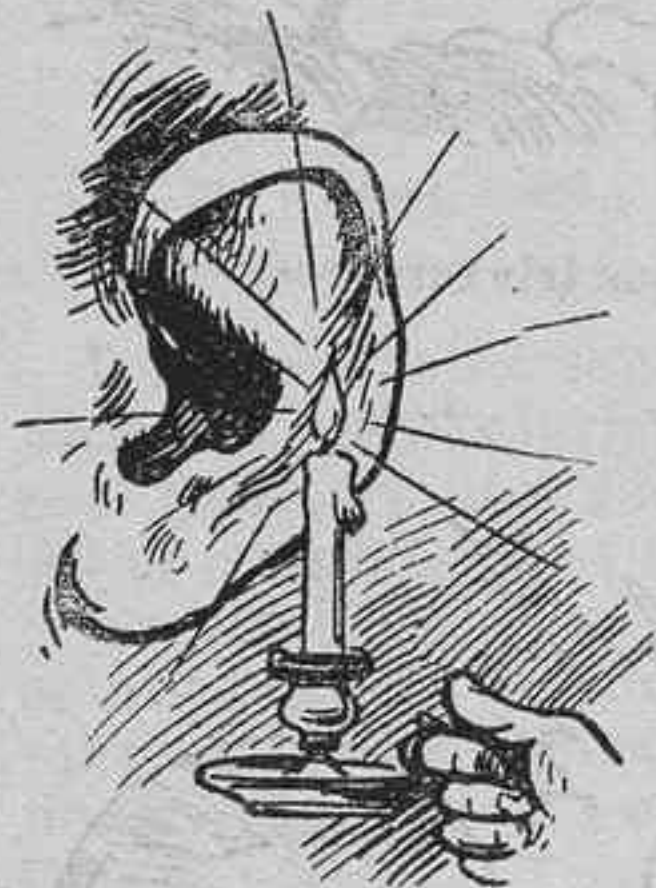
Pero com un d' ells fá unas grans esses, arrastrant al seu company, aquest li diu:

—Home, una mica de cuydado... Mira que si 'm saccejas de aquesta manera, vessaré.

Ab aquest títol obrim una secció de secrets del bon viure, de la qual formaran part diversitat de fórmulas domèstiques, remeys fàcils y distraccions casulanas, que no duptem seran del agrado de nostres llegidors. Ciències y paciències de las quals no 'n garantim els resultats, pero hi creyem y ja se sab que la fé es el *cúralo todo*. De tots modos podem assegurar que si 'ls nostres remeys no curan, no matan y no perjudican la butxaca. Y lo que deurán dir després els nostres parroquians:—Val més á LA ESQUELLA que á cal apotecari.

LA PUSSA Á LA ORELLA

Es una cosa que no passa gaire sovint, pero ¡ay del día que 'ls hi succeheixi Ningú pot imaginar-se el malestar que dona tenir l' oído embrassat per un insecte tan amohinós com la pussa. Y lo més terrible es que, com que s' hi troba bé, no s' en vol moure ni á tiros.

May que 's trobin en aquest cas, no han de fer sino acostarse al forat de l' orella una vela encesa y al cap d' un moment de quietut la sentirán saltar cap á fora.

Hi ha qui diu que la vela s' ha de colocar á l' orella contraria de la de la pussa y que la pussa surt per l' altre cantó... pero aquesta per una 'ns entra y per l' altre 'ns surt.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA 1.ª.—*Ca-si-no*.
- 2.ª Id. 2.ª.—*Per-ju-di-ci*.
- 3.ª ENDAVINALLA.—*Sach de gemechs*.
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Los naufragos del mar Glacial*.
- 5.ª CONVERSA.—*Quina*.
- 6.ª GEROGI IFICH.—*Com més alt més animal*.

XARADAS

I

Segons porta la gramática, la meva *primera-invers* don article, don pronóm y preposició també.

La *segona*, sens girarla, lo nom d' un animal es, y la *tercera*, girada, un vegetal dona, crech.

Si ajuntau *hu dugas-teresa* els dará lo nom d' un peix.

La *quarta-inversa* es article com á voltas també adverb.

Quinta es nota musical pero plegada ab la *ters*,

veurán, estimats lectors, que dona eyna de pagés.

La *primera* junta ab *sexta* es prenda que jo vestesch per estar dintre de casa, y aixís no m' embruto gens.

Sis-quarta-sexta es lo nom que la meva aymada te, y lo *tot* de ma xarada es l' ofici que sol fer.

J. MAS Y ABRIL.

II

La *tercera-quart-girada* diu que prompte 's casará ab un *prima-dos-tercera* que viu al carrer *Total*.

R. D. PAILA.

TRENCA-CLOSCAS

T. DEU BARRERA.

LLINÁS.

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas el títul d' una gatada d' en Pitarra.

J. MONTABLIZ.

GEROGLÍFICH COMPRIMIT.

1 I O

JOAN TORRENT Y M.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20.

Imprempta de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

DEL DESASTRE NACIONAL Y SUS CAUSAS

por D. DAMIÁN YSERN

Un tomo en 4.º Ptas. 6

NUEVA OBRA DE GRAN UTILIDAD

LAS CABRAS DE LECHE

SUS RAZAS, SU CRÍA Y SUS PRODUCTOS

Enfermedades del ganado cabrío y su tratamiento

Higiene de las cabrerías y legislación vigente sobre las mismas, y tratado completo de la

Fabricación de Quesos de Varias clases

por D. NARCISO MONTAGUT

Un tomo en 8.º DOS pesetas

COLECCIÓN DIAMANTE (Edición López)

— TOMO 72 —

VERSOS Y PROSA

DEL MALOGRADO

JOAQUÍN M.ª BARTRINA

Un tomo en 16.º con una elegante cubierta á varias tintas, Ptas. 0'50.

MONTSERRAT

Espléndido álbum de fotografías de la famosa montaña catalana, con un resumen histórico y los itinerarios más útiles al viajero.

Edición encuadernada á la inglesa, Ptas. 2.

BIBLIOTECA «MIGNON»

- 1.º Vicente Miranda.—Aires murcianos.
- 2.º Armando Palacio Valdés.—¡Solo!
- 3.º Clarín.—Las dos cajas.
- 4.º Ricardo Wagner.—Historia de un músico en París.
- 5.º González Serrano.—Siluetas.
- 6.º Juan Valera.—El pájaro verde.
- 7.º Luis Bonafoux.—Risas y lágrimas.
- 8.º Jacinto O. Picón.—Cuentos.
- 9.º R. Becerro de Bengoa.—El recién nacido.

Precio de cada tomo, Ptas. 0'75

PLANOS DE PARÍS Y DE LA EXPOSICIÓN

Precio 1'50 Ptas.

ALGO

COLECCIÓN DE POESÍAS

de Joaquín M.ª Bartrina

con ilustraciones de J. Luis Pellicer

Un tomo en 8.º, 3 Ptas.

➔ PRÓXIMAMENTE APARECERÁ

APUNTES DE UN TRASPUNTE

por FEDERICO URRECHA

Precio DOS pesetas

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en llibransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d'extravios, no remetent además 1 ral per certificat. Als corresponsals de la casa, se'ls otorgan rebaixas.

MARAVELLAS DE LA EXPOSICIÓ DE PARÍS

LA PLATAFORMA MOVIL

Immensa acera mecànica, que permet al visitant traslladarse a diversos llocs, sense moures del siti y ab la velocitat que més li agradi.

J. J. J. J.
Paris